ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Φτωχὴ Σιμώνη!...

Λὲν μποροῦσε νὰ ὑποψιαστῆ τίποτα...

Ὅλα τῆς φαινόντουσαν φυσικά.

Αὐτή, ἡ ἄρρωστη, ποῦλυωνε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, εὐχαριστιόταν νὰ βλέπη τὴν ἐξαδέλφη της τόσο πρόσχαρη, γεμάτη ὑγεία καὶ σφρίγος...

Ὅταν ἔφτασαν κι' ἀνέβηκαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πλοῖα, οἱ ἀξιωματικοὶ τοὺς δέχτηκαν μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα.

Τοὺς πρόσφεραν δροσιστικά, τοὺς συνώδευαν στὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ πολεμικοῦ ἐκείνου κολοσσοῦ, τοὺς διασκέδασαν ὅσο μποροῦσαν.

Ἡ Σιμώνη ἦταν κατεψυχαριστημένη.

Ἡ Ζερμαίν, ἀντιθέτως, φαινόταν μελαγχολική.

Κύτταζε τὴ θάλασσα ποὺ ἁπλώνονταν γύρω της γαλανὴ καὶ ἤρεμη, κι' ἀναστέναζε...

Ἡ μελαγχολία τους αὐτὴ δὲν τοὺς ἔφυγε οὔτε ὅταν πέρασαν στὸ ἐστιατόριο τοῦ πλοίου, ὅπου οἱ ἀξιωματικοὶ τοὺς εἶχαν ἑτοιμάσει ἐκλεκτὸ γεῦμα.

Περισσότερο ἀπ' ὅλους φαινόταν περιποιητικὸς στὴ Ζερμαὶν ὁ πλοίαρχος Περιάρ, ἕνας ὡραῖος ἀξιωματικός, μὲ γαλανὰ μάτια, τόσο γαλανά, λὲς κι' ἔκλειναν τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ θάλασσα!

Μὰ ἡ Ζερμαίν, μ' ὅλη της τὴν εὐγένεια, ἦταν ἄθυμη καὶ σκεπτική...

Τὸ μυστικὸ ποὺ κρυβε στὴν καρδιά της, ἡ φλόγα τοῦ ἔρωτος ποὺ καιγε στὰ φυλλοκάρδια της, τὴν βασάνιζαν τρομερά.

Ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ πλοῖο, ἡ Σιμώνη ἦταν πολὺ κουρασμένη.

Γύρισαν στὴν ἔπαυλι καὶ πῆγαν ἀμέσως ν' ἀναπαυθοῦν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ δυὸ ἐξαδέλφες κατέβηκαν, ὅπως πάντα, στὸν κῆπο.

Ἡ Ζερμαὶν ἦταν σιωπηλὴ καὶ μελαγχολική.

Ἡ Σιμώνη φαινόταν εὐχαριστημένη καὶ πρόσχαρη.

Ἔξαφνα γύρισε στὴ Ζερμαὶν καὶ τῆς εἶπε:

— Ἄχ, Ζερμαίν, δὲν ξέρεις πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη!...

Ἡ Ζερμαὶν ξαφνιάστηκε.

— Ἀλήθεια; ρώτησε ἀφηρημένα.

— Ναί, Ζερμαίν, εἶμαι τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά μου. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ δὲ γιατί;...

— Γιατί;... ρώτησε μὲ κάποια ἀγωνία ἡ Ζερμαίν.

Ἡ Σιμώνη ἀγκάλιασε τὴν ἐξαδέλφη της, τὴν φίλησε τρυφερὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν;... Δὲν κατάλαβες τίποτα... τίποτα;... Σὲ λίγον καιρό, ξαδελφοῦλα μου, δὲν θὰ εἶμαι ἐγὼ μονάχα ἀρραβωνιασμένη στὴν ἔπαυλι...

— Τί θέλεις νὰ πῆς, ξαδελφοῦλα μου; ρώτησε ἡ δεσποινὶς ντὲ Μελὰ κυττάζοντας τὴ Σιμώνη μὲ εἰλικρινῆ ἔκπληξι.

— Πρόσεξε, γιατὶ θὰ φανερώσω τὸ μυστικό σου στοὺς ἄλλους! τῆς ἀπάντησε ἡ Σιμώνη μὲ μιὰ χαριτωμένη χειρονομία φιλικῆς ἀπειλῆς. Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε ἡ δυό μας, εἶμαι περίεργη νὰ μάθω ἂν κι' ἐσὺ τὸν ἀγαπᾶς!...

Ἡ Ζερμαὶν ἔγινε μὲ μᾶς χλωμή. Ἔπειτα κατακοκκίνισε ὁλόκληρη. Γιὰ ποιὸν λοιπὸν τῆς μιλοῦσε μὲ τόση ἐπιμονὴ κι' ἐπιφύλαξι ἡ ἐξαδέλφη της;

Ἡ ἀθῶα Σιμώνη, νομίζοντας πὼς ἡ Ζερμαὶν τῆς κρύβει τὸ μυστικό της, ἕνα μυστικὸ γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε ἰδέα ἡ Ζερμαίν, ἐξακολούθησε:

— Καλά. Ἀφοῦ θέλεις νὰ μοῦ τὸ κρύβης, δὲν σοῦ κακιώνω. Νομίζεις ὅμως ὅτι δὲν εἶδα τὶς περιποιήσεις μὲ τὶς ὁποῖες σὲ περιέβαλε κατὰ τὸ γεῦμα ὁ πλοίαρχος Περιάρ;

— Ἀ! αὐτὸ εἶνε; εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Ζερμαὶν μ' ἀδιάφορο τόνο.

— Τί, δὲν σοῦ ἀρέσει; Μήπως τὸν βρίσκεις μεγάλο στὴν ἡλικία; ρώτησε ἡ Σιμώνη.

Ἡ Ζερμαὶν σκέφτηκε λίγο καὶ ἀπάντησε:

— Μικρή μου Σιμώνη, πίστεψέ με, δὲν ἔχω ἰδέα γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ λές. Δὲν ξέρω ἂν ὁ πλοίαρχος κ. Περιὰρ μοῦ ἀρέσει ἢ δὲν μοῦ ἀρέσει. Παρετήρησα μόνον ὅτι εἶνε ἄνθρωπος λογικός, ἄξιος κάθε ἐκτιμήσεως καὶ συμπαθείας. Ὅσο γιὰ τὴν ἡλικία του, σὲ βεβαιώνω πὼς δὲν μοῦ δόθηκε ἀφορμὴ νὰ τὴν προσέξω...

Ἡ Σιμώνη ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένη, προσθέτοντάς της ἀκόμα ὅτι τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα θὰ εἶχαν ἐξάπαντος αἴτησι γάμου ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου.

Τί μποροῦσε νὰ πῆ ἡ Ζερμαὶν στὴ θέσι ποὺ βρισκόταν; Ἂν ἀρνιόταν, φοβόταν μήπως διεγείρει ὑποψίες στὴν ἐξαδέλφη της. Ἂν ἀντιθέτως ἐπιβεβαίωνε τὶς ἰδέες της, ἦταν σὰν νὰ κατεδίκαζε τὸν ἑαυτό της σὲ μιὰ ἕνωσι, ποὺ κι' ἡ σκέψη της ἀκόμα τὴν ἐτάρασσε.

— Τί θὲς νὰ πῆς, ξαδελφοῦλα μου; ρώτησε ἡ Ζερμαὶν κυττάζοντας τὴ Σιμώνη μὲ εἰλικρινῆ ἔκπληξι...

Γι' αὐτό, ἅμα χωρίστηκαν μὲ τὴ Σιμώνη, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται, νὰ συλλογίζεται σοβαρά. Ἔννοιωθε τόσο δύσκολη τὴ θέσι της σ' ἐκείνη τὴν κρίσιμη περίστασι, ὥστε δὲν ἤξερε τί ν' ἀποφασίσῃ. Καταλάβαινε πολὺ καλὰ ὅτι ἔπρεπε νὰ καταπνίξῃ, μὲ κάθε θυσία, τὸ αἴσθημα ποὺ τὴν κατεῖχε ὁλόκληρη καὶ ποὺ, ἅμα γινόταν γνωστό, μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ τὴ δυστυχισμένη ἐξαδέλφη της.

Ἡ συμπάθεια τοῦ πλοιάρχου τὴν ἄφινε βέβαια ἐντελῶς ἀδιάφορη, ἀλλὰ ἔβλεπε σ' αὐτὸν μιὰ διέξοδο ποὺ δὲν τὴν εὕρισκε ἀλλοῦ πουθενά. Ἂν ὁ Περιὰρ τὴ ζητοῦσε σὲ γάμο, δὲν θὰ δυσκολευόταν νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χέρι της καὶ νὰ γίνῃ σύζυγος ἑνὸς τιμίου καὶ εὐσυνειδήτου ἀνθρώπου, ὅπως ἦταν ἐκεῖνος. Τὸ οὐσιῶδες ἦταν νὰ σώσῃ τὴ Σιμώνη, τὴ φτωχὴ Σιμώνη, ποὺ ἔλυωνε ἀπὸ ἀγάπη καὶ ποὺ ἀρκοῦσε τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ συντρίψῃ τὴν καρδιά της.

Μόλις ἡ Ζερμαὶν πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, αἰσθάνθηκε μιὰ εὐχάριστη ἀνακούφισι, ποὺ τῆς ξαλάφρωσε τὴν καρδιά. Ἡ τύχη της εἶχε κριθῆ πειά, ὁ ἔρως ἦταν ἀπαγορευμένος γι' αὐτή, τὸ καθῆκον τὴν ἐπίεζε νὰ ὑπακούσῃ στὴ φωνὴ τῆς φρονήσεως...

Ἡ ἀκόλουθες ἡμέρες πέρασαν μὲ σχετικὴ ἡσυχία. Τὸ σχέδιο τῆς Ζερμαὶν ἔβαινε πρὸς τὴν πραγματοποίησί του. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ θρθῆ ἕνα ἀσήμαντο περιστατικό, ποὺ μετέβαλε μὲ μιᾶς τὴν κατάστασι καὶ βύθισε καὶ πάλι τὴ νέα στὴν πρώτη της ἀπόγνωσι...

Ἕνα μεσημέρι ἡ δυὸ ἐξαδέλφες κι' ὁ Κάρολος Κερβάλ εἶχαν κατέβει στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως. Ἡ ζέστη ἦταν ὑπερβολική...

Ἡ Σιμώνη ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολτρόνα καὶ βυθίστηκε σ' ὀνειροπολήσεις...

Σιγὰ-σιγὰ δέ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τὰ μάτια της ἔκλεισαν...

— Ἀποκοιμήθηκε! ψιθύρισε ἡ Ζερμαὶν κι' ἡ καρδιά της σφίχτηκε στὴ σκέψη ὅτι θἄμενε ἐκεῖ, πλάϊ στὴν κοιμισμένη ἐξαδέλφη της, κι' ἀπέναντι τοῦ Καρόλου Κερβάλ. Ἐκεῖνο ποὺ φοβόταν ἦταν μήπως προδώσῃ ξαφνικὰ τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της, τὸν κρυφὸ φλογερὸ ἔρωτά της...

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μὴ σηκώσῃ καθόλου τὰ μάτια της στὸν Κάρολο, ἀλλὰ νὰ τὰ κρατῆ διαρκῶς προσηλωμένα ἀπάνω στὴν ἐξαδέλφη της. Ὁ Κάρολος, ἐξ ἄλλου, ὁ ὁποῖος βασανιζόταν ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἴδια ἀγωνία, βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία μὴν ξέροντας κι' αὐτὸς πῶς ἔπρεπε νὰ φερθῆ.

Σὲ λίγο, σὰν νὰ ὑπῆρχε κάποια κρυφὴ συνεννόησις μεταξύ τους, τὰ μάτια του διευθύνθηκαν ἄθελα πρὸς τὴ Σιμώνη κι' ἔμειναν ἐκεῖ ἀκίνητα.

Κι' ὅμως αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Κάρολος δὲν ἐσκεπτόταν παρὰ τὴ Ζερμαίν, κι' ἡ Ζερμαὶν μονάχα τὸν Κάρολο συλλογιζόταν. Ἡ καρδιά τους χτυποῦσε δυνατὰ στὸ στῆθος τους, μὰ τὸ στόμα τους δὲν ἀνοιγόταν νὰ πῆ λέξι...

Ἂν καὶ ἀπέφευγαν νὰ κυττάξουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐν τούτοις καθένας τους αἰσθανόταν τὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου νὰ μπαίνῃ βαθειὰ μέσ' στὴν ψυχή του καὶ νὰ τὴ φλογίζῃ μ' ἕνα διάπυρο αἴσθημα.

Ὡστόσο ποτὲ δὲν εἶχαν μιλήσει γιὰ τὴν ἀγάπη τους κι' οὔτε μιὰ φορὰ δὲν εἶχαν ἐξομολογηθῆ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὶς μυστικές των σκέψεις. Πῶς λοιπὸν ἦταν δυνατὸν νὰ πιστέψουν ὅτι τοὺς ἕνωνε ἕνας τόσο μεγάλος δεσμός, ἕνας τόσο μεγάλος ἔρωτας;

Ἐντωμεταξὺ ὅμως συνέβη κάτι ἀπρόοπτο, ποὺ τοὺς ἔβγαλε ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι καὶ τοὺς ἔδωσε ἀφορμὴ ν' ἀρχίσουν τὴ συνομιλία.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ χέρια τῆς Σιμώνης ἑνώθηκαν πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι της κι' ἕνα ἀθῶο χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της ποὺ ψιθύρισαν σιγὰ-σιγά, γλυκὰ καὶ ἁπαλά:

— Κάρολε!... Ζερμαίν!...

Οἱ δυὸ νέοι, μόλις ἄκουσαν τὰ ὀνόματά τους, ξαφνιάστηκαν καὶ τιναχτῆκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους.

Καθὼς ἔθλεπαν τὴ Σιμώνη βυθισμένη στὸ ὡραῖο ὄνειρό της, περισσότερο γοητευτικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, δὲν μπόρεσαν νὰ μὴ φωνάξουν κι' οἱ δυὸ μαζύ:

— Ὦ, τί ὡραία ποὺ εἶνε!...

Συγχρόνως ἡ Ζερμαὶν γύρισε πρὸς τὸν Κάρολο καὶ τοῦ εἶπε, χωρὶς καμμιὰ ἐπιτήδευσι στὴ φωνή της:

— Ὦ, ναί! εἶνε ὡραία σὰν ἀγγελοῦδι!... Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν τὴν ἀγαπᾶ;...

Ὁ Κερβὰλ ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός, κι' ἔπειτα ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του. Κι' ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ φυσικότητα στὸν τόνο τῆς ὁμιλίας του, εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ)